

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Fónagy Sándor ügyvéd által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Vitári Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. február 9. napján kelt 15.P.20.117/2009/33. számú ítélete ellen az alperes részéről 35. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 10.185.000 forint és ezen összegből 1.013.000 forint után 2006. augusztus 2. napjától, 1.292.000 forint után 2006. augusztus 24. napjától, 3.265.000 forint után 2006. szeptember 5. napjától és 1.515.000 forint után 2006. szeptember 30. napjától, valamint 3.100.000 forint után 2006. szeptember 14. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat és perköltség megfizetésére. Perköltségként 550.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíj megállapítását kérte a csatolt megbízási szerződés alapján.

Előadta, hogy a Fővárosi Bíróság a felperes fizetéseképtelenségét 2.Fpk.01-2005-005967. számú végzésével megállapította és elrendelte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja az elrendelő végzés jogerőre emelkedésének napja, 2006. július 19. A felszámoló az alperes által elkészített zárómérlegek alapján megállapította, hogy a felszámolás kezdő időpontja után az alperes folyamatosan kifizetéseket eszközölt anélkül, hogy erre jogosult lett volna. A felszámoló felszólította a cégeket, hogy a részükre kifizetett összegeket fizessék vissza, akik

azonban az S. Bt. kivételével - aki nem válaszolt - úgy nyilatkoztak, hogy a felperesi cégtől átutalást nem kaptak. A felperes ellen indult büntetőeljárásban készült szakértői vélemény megállapította, hogy az alperes a felperes pénztárából fiktív bizonylatok alapján összesen 7.085.000 forintot vett fel. Ezen összeg vonatkozásában a visszafizetés jogalapjaként a Gt. 30. §-ának (1) bekezdésére, valamint a Gt. 9. §-ának (2) bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére alapította igényét. A 3.100.000 forint tagi kölcsön vonatkozásában az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 34. §-a és 57. §-ának (1) bekezdése alapján, valamint a Ptk. 361. §-a alapján kérte az alperest a felvett összegek visszafizetésére kötelezni. Az volt az álláspontja, hogy a pénz felvételére jogalap nélkül került sor, ezért a felvétel időpontjától köteles a pénzüsszegek után az alperes a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatot is fizetni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. A 7.085.000 forintos kártérítési igény tekintetében arra hivatkozott, hogy ezek az összegek ténylegesen kifizetésre kerültek az ott megjelölt cégeknek, amelyet bizonyítani kívánt. A kifizetések vonatkozásában hivatkozott arra is, hogy ezek jogszerűen történtek, mert a felperes felszámolásának elrendeléséről nem volt tudomása, így felróhatóság a kifizetések vonatkozásában nem terheli. Egyébként pedig az volt az álláspontja, hogy a Cstv. 27. §-ának (1) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontja a felszámolást elrendelő végzés közzétételének napja, jelen esetben 2006. október 26. és valamennyi kifizetés ezen időpont előtt történt.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.185.000 forintot és ezen összegből 1.013.000 forint után 2006. augusztus 2. napjától, 1.292.000 forint után 2006. augusztus 14. napjától, 3.265.000 forint után 2006. szeptember 5. napjától, 3.100.000 forint után 2006. szeptember 14. napjától és 1.515.000 forint után 2006. szeptember 30. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző, utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat mértékének megfelelő mértékű kamatot, valamint 375.000 forint perköltséget. A bíróság kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 144.500 forint eljárási illetéket. A le nem rótt 611.100 forint eljárási illetékről és az állam által előlegezett 5.370 forint költségről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság indokolásában rögzítette, hogy a felek egyezően adták elő, alperes a felperesi társaság önálló cégjegyzés joggal rendelkező ügyvezetője volt és az alperes nem tette vitássá azt sem, hogy a felperes által állított időpontokban összesen 7.085.000 forintot vett fel a felperesi társaság számlájáról. Alperes azt állította, hogy ezen összegeket a felperesi társaság tartozásainak törlesztésére fordította, mert a kifizetések időpontjában nem volt tudomása a felperesi társaság elleni felszámolási eljárásról, így felróhatóság nem terheli.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a perbeli időszakban alkalmazandó Cstv. 27. §-ának (1) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontja a felszámolást elrendelő végzés jogerőre emelkedésének napja, ettől a naptól kezdődően a felperesi társaság vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehetett és a felszámolási vagyonnal kapcsolatos követelést csak a felszámolási eljárás

keretében lehet érvényesíteni (Cstv. 34. § (2) bekezdése és 38. § (3) bekezdése). Az alperes által hivatkozott Cstv. 27. §-ának (1) bekezdése csak a 2006. július 1. után indult felszámolási eljárásokban alkalmazandó, a perbeli felszámolási eljárás azonban 2005. november 8. napján indult. Az elsőfokú bíróság a felszámolási iratokból megállapította, hogy az 5. sorszámú felperesi társaság fizetéseképtelenségét megállapító és felszámolását elrendelő végzést az alperes 2006. július 4-én szabályszerűen átvette, amely fellebbezés hiányában 2006. július 19-én jogerőre emelkedett. Erre figyelemmel az alperes a felperesi társaság felszámolásának elrendeléséről már a perbeli kifizetéseket megelőzően értesült, így arra alappal nem hivatkozhat, hogy a felszámolási eljárás elrendeléséről nem bírt tudomással. 2006. július 19-én az alperes és házastársa valóban nyújtottak be egy beadványt a Fővárosi Ítéltáblához, azonban ebben 30 napos fizetési haladékokat kértek. A Fővárosi Ítéltábla a beadványt a Fővárosi Bíróságnak továbbította. A Fővárosi Bíróság 8. számú végzésében tájékoztatta arról az alperest, hogy a fizetéseképtelenséget megállapító és a felszámolást elrendelő végzés kézbesítése július 4-én megtörtént, fellebbezés hiányában pedig a végzés 2006. július 19-én jogerőre emelkedett. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az általa felvett összegeket az okiratokban megjelölt cégek tartozásainak kiegyenlítésére fordította. A meghallgatott tanúk vallomása ugyanis az alperesi előadást nem támasztotta alá. Ezért az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a hitelezőként feltüntetett társaságok részére a felperes által megjelölt összegek nem kerültek kifizetésre, az alperes ezen kifizetésekkel, amelyeket jogalap nélkül és a Cstv. 34. § (1) bekezdésének megsértésével vett fel, megszegte az új Gt. 30. §-ának (2) bekezdését, amellyel a felperesi társaságnak kárt okozott, ezért 7.085.000 forint és járulékai megfizetésére kötelezte a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján.

Megállapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felek között nem volt vitás az sem, hogy az alperes 2006. szeptember 1-jén 5.522.272 forint összegű tagi kölcsönt nyújtott a felperesnek, amelyből 3.100.000 forintot a felperesi társaság 2006. szeptember 14-én visszafizetett. Az alperes kezdetben ezt elismerte, később azonban úgy nyilatkozott, hogy a visszafizetésre nem került sor. Ez az alperesi előadás azonban ellentmond a felperesi társaság könyvelési anyagának, a büntetőeljárásban készült szakértői véleménynek, valamint a főkönyvi analitika, a pénztárjelentés és a közbenső mérleg adatainak is. A Cstv. 57. §-ának (1) bekezdése határozza meg, hogy a gazdálkodó szervezet felszámolás körébe tartozó vagyonából a tartozásokat milyen sorrendben kell kielégíteni. Az alperes tagi kölcsön követelése erejéig a felperes hitelezője volt, követelését a Cstv. 57. §-ának (1) bekezdés f) pontjába kellett volna sorolni. Az alperes a többi hitelezőhöz képest előnyben részesült, a tagi kölcsön visszafizetésére a felszámolás kezdő időpontja után került sor, amikor már az a Cstv. 57. §-ának (1) bekezdésébe ütközött. A felszámolás kezdő időpontja objektív időpont, nincs jelentősége annak, hogy az érintett hitelező, akinek a kifizetést teljesítették, mikor szerzett erről tudomást. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság 3.100.000 forint és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest a Cstv. 57. §-ának (1) bekezdésében írt sorrend megsértésére figyelemmel, jogalap nélküli gazdagodás jogcímén. Mivel a tagi kölcsön visszafizetésére irányuló kérelmet a felperes nem kártérítésként terjesztette elő,

ezért az alperesi felróhatóság kérdésének nem volt jelentősége. A kamatról a Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése és 301. §-ának (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, amelyben a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő. Az alperes vitatta a felszámolás kezdő időpontjára vonatkozó álláspontot, állította, hogy az alperes nem értesült a felperessel szembeni felszámolás elrendeléséről. Vitatta azt is, hogy a felróhatóság kérdése ne lett volna vizsgálándó a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén érvényesített igény körében, mert a Ptk. 364. §-a szerint a jogalap nélküli gazdagodásra is a kártérítés általános szabályai irányadók. Miután pedig az alperes nem tudott a felszámolás elrendeléséről, mert ilyen iratot ő maga nem vett át, ezért a felróhatóság hiányát a jogalap nélküli gazdagodás körében is az elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett volna.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. § (4) bekezdés).

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla döntésével és alapvetően jogi indokaival is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes nem bizonyította: felperes pénztárából felvett 7.085.000 forintot a felperesi cég tartozásaira fordította. E megállapítás megegyezik az alperes ellen folyó büntetőeljárásban beszerzett szakérői vélemény megállapításával, amely szerint a 7.085.000 forint fiktív számlák alapján került felvételre. Mindez azt jelenti, hogy a felperes vagyonából 7.085.000 forintot az alperes nem a felperes érdekében használt fel. Az alperes felelőssége szempontjából ezért a felszámolás elrendelésének nincs jelentősége, mert az alperes ügyvezetői megbízása a felszámolás elrendelésével nem szűnt meg - csak ügyvezetői jogosítványai váltak korlátozottá -, ezért a 7.085.000 forint visszafizetéséért a Gt. 30. §-ának (2) bekezdése alapján az alperes felelősséggel tartozik.

A felszámolási eljárás elrendelése kezdő időpontjának a tagi hitel visszafizetése szempontjából van jelentősége. Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a felperes felszámolását elrendelő végzést a bíróság az alperesnek szabályszerűen kézbesítette, így alappal nem hivatkozhat arra, a felszámolás elrendeléséről nem volt tudomása. Alaptalanul támadta az alperes fellebbezésében a felszámolás kezdő időpontjának megállapítását is, mert az elsőfokú bíróság álláspontja megalapozott abban, hogy az alperes által idézett rendelkezés csak a

2006. július 1. napja után indult felszámolási eljárásokban alkalmazható, a perbeli felszámolás viszont 2005. november 8-án indult, ezért a felszámolás kezdő időpontja 2006. július 19. napja volt. Ezen időponttól kezdődően az alperes a felperes vagyonából semmilyen kifizetést nem teljesíthetett volna, akkor sem, ha a társaság hitelezője volt, mert a kifizetéssel a többi hitelező rovására a felszámolási eljárásan kívül, azt ott előírt sorrend szabályainak megsértésével jutott vagyoni előnyhöz. A 3.100.000 forint tagi hitel felvételével kapcsolatban fellebbezésében az alperes azt már nem tette vitássá, hogy azt 2006. szeptember 14-én felvette, pusztán arra hivatkozott, hogy a felszámolás elrendeléséről nem volt tudomása, ezért a teljesítés neki nem volt felróható, amit a Ptk. 364. §-ára figyelemmel a jogalap nélküli gazdagodás címén történt marasztalás körében is értékelni kellett volna. Az elsőfokú bíróság az alperes egymásnak ellentmondó előadását az okiratokkal szemben helyesen értékelte, és helyesen állapította a meg azt is, hogy a jogalap nélküli gazdagodás körében a felróhatóságnak nincs jelentősége. A Ptk. 364. §-a ugyanis úgy szól, hogy a jogalap nélkül gazdagodásra a Ptk. 361-363. §-ain túl egyebekben kell a kártérítés szabályait alkalmazni. Ez azonban nem a Ptk. 339. §-ának az alkalmazását jelenti, hanem az egyéb kártérítési szabályok alkalmazására vonatkozik.

Az elsőfokú bíróság döntése a fentiekre figyelemmel megalapozott volt, azért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, de a felperesnek a fellebbezési eljárásban költsége nem merült fel, ezért a Fővárosi Ítéltáblának a perköltségről határoznia nem kellett.

Az alperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a 14. §-on alapul.

Budapest, 2011. november 24.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: